

Judikatūras krājums

Lieta C-330/16

Piotr Zarski
pret
Andrzej Stadnicki

(Sąd Okręgowy w Warszawie lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Maksājumu kavējumu novēršana komercdarījumos – Direktīva 2011/7/ES – Uz nenoteiktu laiku noslēgti telpu nomas līgumi – Nomas maksas maksājumu kavējumi – Līgumi, kas noslēgti pirms šīs direktīvas transponēšanas termiņa beigām – Valsts tiesiskais regulējums – Šādu līgumu izslēgšana no minētās direktīvas piemērojamas laikā

Kopsavilkums – Tiesas (devītā palāta) 2017. gada 1. jūnija spriedums

Tiesību aktu tuvināšana — Maksājumu kavējumu novēršana komercdarījumos — Direktīva 2011/7 — Uz nenoteiktu laiku noslēgti telpu nomas līgumi, kas noslēgti pirms šīs direktīvas transponēšanas termiņa beigām — Nomas maksas maksājumu kavējumi, kas notikuši pēc šīs direktīvas transponēšanas — Valsts tiesiskais regulējums, kurā šādi līgumi tiek izslēgti no minētās direktīvas piemērojamas laikā — Pieļaujamība

(Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2000/35 6. panta 3. punkts un Direktīvas 2011/7 12. panta 4. punkts)

Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 16. februāra Direktīvas 2011/7/ES par maksājumu kavējumu novēršanu komercdarījumos 12. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka samaksas nokavējumus, kas rodas, izpildot līgumu, kas noslēgts pirms 2013. gada 16. marta, dalībvalstis var izslēgt no šīs direktīvas piemērošanas jomas pat tad, ja šie nokavējumi rodas pēc minētā datuma.

Tādējādi jautājumā par Direktīvas 2011/7 12. panta 4. punkta formulējumu ir jānorāda, ka tajā Savienības likumdevējs izmanto vārdkopu “līgumiem, kas noslēgti”, nevis citās šīs direktīvas normās lietoto jēdzienu “komercdarījumi”. Tātad, izvērtējot šīs tiesību normas formulējumu, ir secināms, ka, izmantodams vārdkopu “līgumiem, kas noslēgti”, Savienības likumdevējs ir vēlējis ļaut dalībvalstīm līgumattiecības, kas noslēgtas pirms 2013. gada 16. marta, no Direktīvas 2011/7 piemērošanas jomas izslēgt visā to kopumā, proti, ieskaitot arī no šīm līgumattiecībām vēlāk izrietošās tiesiskās sekas.

No tā izriet, ka gadījumā, ja kāda dalībvalsts ir izmantojusi tai Direktīvas 2011/7 12. panta 4. punktā atzītās tiesības, līgumiem, kas noslēgti pirms 2013. gada 16. marta, joprojām – pakārtoti Direktīvas 2000/35 6. panta 3. punkta b) apakšpunkta atrunai – ir piemērojama šī pēdējā minētā direktīva, tostarp arī attiecībā uz vēlāk no šiem līgumiem izrietošajām tiesiskajām sekām, neraugoties uz to, ka šī pēdējā minētā direktīva ar šo pašu norādīto dienu ir principā atcelta. Šajā gadījumā Direktīva 2011/7 nav piemērojama šādu līgumu tiesiskajām sekām, kas rodas pēc 2013. gada 16. marta, jo šīm sekām nevar vienlaikus būt piemērojamas gan Direktīvas 2000/35, gan Direktīvas 2011/7 tiesību normas.

No iepriekš izklāstītā izriet, ka prasījumiem par maksājumiem, kas bija jāveic pēc 2013. gada 16. marta, Direktīvas 2011/7 normas nevar būt piemērojamas, ja līgums, saskaņā ar kuru šie maksājumi ir jāveic, ir noslēgts pirms minētā datuma un attiecīgā dalībvalsts ir izmantojusi Direktīvas 2011/7 12. panta 4. punktā paredzētās tiesības.

(skat. 27., 29., 32.–34. punktu un rezolutīvo daļu)